

Festes. Forbrydelse skal have en Sagfører bestillet og det er Administrationen som i dette Punkt skal rette sig efter Loven. Gjør Administrationen der ikke kan man imidlertid dog ikke tve til Domstolene og sige: Administrationen har ikke villet bestaffe en Sagfører vil saa ikke Retten gjøre det. Det kan man ikke gjøre thi Administrationen er den eneste rette Autoritet til at tage Beslutning herom. Hæder Administrationen i dette tilfælde at bestaffe en Sagfører, handler den ligefrem mod Loven. Saaledes mener jeg, at Sagen ogsaa stiller sig her. Sagen er her den, at Eternes Forpligelse til at borttage deres Bygninger først indtræder, naar militaire Hensyn byde det; men med dette Spørgsmål kan man selvfolgselig ikke gaae til Domstolene, thi disse ere ikke saaledes organiserede, at de kunne få komme hervedt militaire Hensyn, forde en Bygnings Vorstagelse. Det forbyder sig saaledes af sig selv at bringe dette Spørgsmaal for Domstolene. Men dersor er det ikke mindre et Rettsprøgsmaal. Det er et Rettsprøgsmaal som ligger i Administrations Haand, der har at bedømme, hvorvidt Bygningerne kunne fordres borttagne uden Erstatning, eller med andre Ord, hvorvidt militaire Hensyn forde en saadan Vorstagelse. Dersor troer jeg, at der er stæet de Privaile Uret, idet man har fraværet deres Bygninger borttagne under Forhold, hvor jeg ikke troer, at den høitørrede Minister selv vil sige, at militaire Hensyn eller Fæstningens Forsvar nødvendigt gør det. Det er netop Sagen, at naar den høitørrede Minister sagde i sit Toredrag, at der kun skulde gives Erstatning for den berettigede Brug, men ikke for den uberettigede Brug, saa troer jeg, at han fuldkommen har misforstået Loven, thi, naar en Mand har opført en Bygning indenfor Demarcationslinien efter udstedi Nevers, og med samme Autoriteter som Santhæfte, kan det ikke sige, at han har foretaget nogen uberettiget Handling; han har overimod handlet fuldkommen berettiget. Men hvad maa man da sige om den Mand? Man maa sige, at han eier den Bygning, ganske vist ikke med samme Ret som den, der har bygget paa en fri Grund; han er underkastet den Chance at malete borttage sin Byg-

ning, naar Fæstningens Forsvar gjer det nødvendigt, og efter den slægt eller mindre Santhæftighed, hvormed denne Eventualitet vil indeholde, forringes Ejendommens Værdi; thi indtræder den nævnte Eventualitet, kan Bygningen fordras nedrevne uden Erstatning. Det er Sagen, hvorpaa det er en fuldstændig Misfældelse af Rettsprøgsmålet, angaaer man istedet dersor, sige, at den vedkomende Grundetere ere saaledes stillede, at man fordrer deres Bygninger nedrevne, naadet forlanges, uden Hensyn til om der er militair Nødvendighed, dersor, eller ikke. En saadan Opfattelse, som den jeg her sidst har nævnet, har da selvfolgselig ikke voeret almindelig, thi hvis Forholdet havde i Handel og Bajdel været saaledes opfattet, som den høitørrede Minister gjør gældende, i nemlig, at den Bedkommende godt havde vidst, at hvert Delsblif kunde deres Hus blive revet ned over Hovedet, paa dem saa kunde de paagjældende Bygninger, i Handel og Bandel, jo ikke betragtes andet end som Huse, der blevne udbudte til Nedbrydelse, og saa være de jo ikke mere værd end det Matexiale, der indeholderes i dem. Saaledes forholder det sig imidlertid ikke, Eierne have ganske vist været underfælde Indfæreninger, og betydelige Midler, men vel private Midler, og med al Agtelse for den høitørrede Ministers Mening, hvilket jeg pagt, Eierne kunne være vel hjente med at gaae deres Bygninger nedrevne uden Erstatning, og jeg betivler ogsaa, at Panthærerne ville være glade, dervedat Det er jo imidlertid det Standpunkt, hvorpaa den høitørrede Minister staaer, idet han siger: Naar jeg ejerpræsteren Grund, hvorpaa den staaer, en uberettiget Bygning, og som saadan opfatter han den Bygning, der er opført ifølge Nevers —, saa behøver man blot at give Erstatning for Grunden, men ikke for Bygningen. Men, naar man gaaer saaledes frem, er det ikke det Samme som at forlanges, at den Bedkommende skalde uden Erstatning nedrive deres Bygninger, og det skal umuligt